

характеризуватись високою гнучкістю.[5] Кожен учасник команди управління інноваційними змінами на підприємстві має виконувати свою роль та бути відповідальним за конкретне завдання. Такий підхід є важливим з позиції саме управління інноваційними змінами, адже формується група професіоналів, які зацікавлені у досягненні поставлених цілей.

У роботі наведено визначення інноваційного процесу підприємства та доведена необхідність активного здійснення інноваційних змін на підприємстві. Визначені основні напрямки здійснення інноваційних змін та формуванні команди управління інноваційними змінами на підприємстві.

Література.

1. Стадник В.В., Йохна М.А. Інноваційний менеджмент: Навчальний посібник.- К. : Академвидав, 2006. - 464 с.

2. Сумець О. М., Ігнатова Є. М. Товарна інноваційна політика, 2001. – 152с.

3. Маркетинг. Менеджмент. Інновації: монографія / [Плященко С. М., Герасимчук В. Г., Дайновський Ю. А. та інші]; за ред., д.е.н., професора С. М. Плященко. – Суми : ТОВ «ГД»Папірус», 2010. – 624 с.

4. Кравченко Т. К., Пресняков В. Ф. Інформаційні технології управління підприємством / Т. К. Кравченко, В. Ф. Пресняков. – М. : ГУ-ВШЕ, 2002. – 438 с.

5. Економічний часопис Грунко Т., 2015. – 54 с.

ЗНАЧЕННЯ ТА СУТНІСТЬ АГРОПРОМИСЛОВОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

КРУТЬКО М.А., К.Е.Н.,

***ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

На сьогоднішній день у світі відбуваються суттєві зміни, які визначають пріоритетні напрями розвитку України як самостійної держави, так і в контексті розвитку на міжнародній арені. Вище зазначене зумовлює актуальність інтеграційних процесів, особливо в аграрній сфері, гальмування яких унеможливає нормальне функціонування як сільськогосподарських, так і інших галузей.

Відсутність інтеграції супроводжується розривом усталених виробничих зв'язків між підприємствами з виробництва та переробки сільськогосподарської продукції. У свою чергу, це обумовлює необхідність розкриття сутності та особливостей агропромислової інтеграції для пошуку нових форм та механізмів взаємодії виробників у сфері сільськогосподарського виробництва, створення агропромислових об'єднань нового типу, які будуть повністю адаптовані до потреб та умов сучасного ринку продукції АПК.

Метою дослідження є вивчення сутності та особливостей втілення інтеграційних процесів агропромислового виробництва як для підвищення ефективності галузі у цілому так і для виконання умов євроінтеграції. Досягнення мети направлене на розв'язання завдань: розкриття сутності та подальшої перспективи агропромислової інтеграції, особливо в контексті євроінтеграційного напрямку; визначення умови та особливостей необхідних для посилення інтеграційних процесів в Україні; виявлення гальмівних факторів та обрання шляхів їх усунення.

Виклики теперішнього положення нашої країни диктують певні умови для подальшої перспективи її як економічного так і соціального розвитку. Таким чином актуальності набирає робота по дослідженню сутності та особливостей інтеграції. На думку Амбросова В.Я. кооперацію та інтеграцію слід розглядати як соціально-економічну категорію, яка має потребу в усесторонньому науковому аналізі причинно-наслідкових зв'язків базових факторів розвитку явищ і процесів на основі діалектичних методів, які дають можливість не тільки пізнати процес у зародженні та його розвитку в загальних рисах, але і конкретних формах його прояву у всій різноманітності та складності відносин суб'єктів інтеграції [1, с. 115-116].

Відмінною особливістю розвитку світового господарства на сучасному етапі є формування різноманітних міжгалузевих комплексів на основі об'єднання технологічних стадій виготовлення, переробки, збуту та реалізації готової продукції на засадах інтеграції в різних формах її прояву. Термін «інтеграція» має дуже широке тлумачення. У економічній науці інтеграцію розглядають з різних позицій, що дозволяє зробити акцент на різних аспектах цього поняття [2, с. 203-208].

Економічний енциклопедичний словник визначає інтеграцію як поступове зближення та об'єднання економічних суб'єктів у процесі їх взаємодії (взаємовпливу, взаємопроникнення, взаємозбагачення) [3, с. 284].

Залежно від характеру об'єднання, виділяють три типи інтеграційних процесів – горизонтальний, вертикальний і диверсифікацію. Горизонтальна інтеграція передбачає об'єднання підприємств, організацій за спільними підприємницькими інтересами з урахуванням виробничої спеціалізації з випуску однотипної продукції на базі подібності технології і впровадження спільної стратегії збуту. Вертикальна інтеграція передбачає об'єднання підприємств взаємопов'язаних і суміжних галузей, з централізованим управлінням основних процесів виробництва й обігу продукції та формування на цій основі замкнутого виробничого циклу. Маючи за мету аналіз інтеграційних процесів в агропромисловій сфері, особливого інтересу набуває дослідження організаційних форм вертикальної інтеграції [4, с. 125].

Сучасні інтеграційні процеси, що мають місце в сільському господарстві, розвиваються в умовах становлення ринкових відносин, функціонування різних форм власності на землю та майно, відносної незалежності суб'єктів господарювання від держави. При створенні інтегрованих формувань перевага надається економічній складовій, яка знаходить своє відображення у таких показниках як прибуток, рентабельність тощо [5, с.12].

На сучасному етапі реформ розвиток агропромислової інтеграції має направлений вектор на формування, з її допомогою, інтегрованих структур холдингового типу. Одним з головних завдань у проведенні аграрних перетворень є використання наукових, практичних, управлінських надбань та досвіду міжнародного і попередніх періодів для уникнення помилок при проведенні сучасних радикальних змін. Найбільш повне використання потенціалу спеціалізованих господарств із різними формами власності може бути забезпечене через підсилення процесів кооперації та інтеграції, застосування інноваційних технологій, налагодження ефективного механізму внутрішніх і зовнішніх відносин.

Література.

1. Амбросов В.Я. Організаційна стратегія сільськогосподарських підприємств: монографія / В.Я. Амбросов. – Х. : ХНТУСГ, 2009. – 316 с.
2. Скопенко Н.С. Теоретичні підходи до формування інтеграційних об'єднань в АПК / Н. С. Скопенко // Проблеми підвищення ефективності інфраструктури: Збірник наукових праць. – К.: НАУ, 2010. - Вип. 26. – С. 203-208.

3. Економічний енциклопедичний словник [Текст] : у 2-х томах. Т. 1. А-Н / С. В. Мочерний [та ін.]. - Львів : «Світ», 2005. – 611 с.

4. Нестерчук Ю.О. Вертикальна інтеграція у системі стратегічних цілей аграрної політики держави / Ю.О. Нестерчук // Актуальні проблеми економіки АПК: колективна монографія / за ред. Д.К.Семенди, О.І. Здоровцова. –Умань: «Сочінський». – 2009. – С. 75–135.

5. Зіновчук В.В. Чи підходить Україні європейська модель сільськогосподарської кооперації? / В. В. Зіновчук // Кооперативні читання: 2014 рік: Мат. Всеукр. наук.-практ. конф. – ЖНАУ, 2014. – С. 9-18.

РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ЯКІСТЮ В УМОВАХ РИНКУ

***КУЛІШОВА Н. С., СТУДЕНТКА*,
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА ІМЕНІ ПЕТРА ВАСИЛЕНКА***

Становлення ринкової економіки розпочалося із формування відповідних інститутів, необхідних для її функціонування. Ринкова трансформація для нашої держави була зумовлена такими факторами, як: низька адаптація командно-адміністративної системи до умов прогресу, негнучкість даної системи, соціально-економічна неефективність. Поступово Україна розширювала зв'язки із іншими державами та створювала конкуренцію на світовому ринку. Підвищення інтенсивності конкуренції зменшувало рівень монополізації соціально-економічної системи та сприяло розвитку її суб'єктів [4].

Однією з основних складових конкурентоспроможності є якість продукції. Внаслідок росту потреб у певних видах товарів постало питання про інтенсифікацію виробництва і, як наслідок, з ростом обсягів виробництва зростала також ймовірність зниження якості. Ще одним важливим фактором був НТП в розвитку науки, техніки, виробництва. Якість продукту уже залежала не тільки від сировини, але і від обладнання та матеріалів, адже, як і кожен продукт, вони мали не тільки рамки фізичного зносу, але і морального старіння [1].

* Науковий керівник – Крашторуцький О.О., д.е.н., професор